

at hindre overflødig Procedure og afværge modstridende Afgørelser.

Naar der i § 95 tales om „Retsforhold, hvis Fastsættelse vil faa Indflydelse paa Sagens Udfald“, tænkes der herved ikke udelukkende paa Tilfælde, hvor saadan Fastsættelse ligefrem vil have Virkning som *res judicata*, men overhovedet paa en hvilken som helst Afgørelse, der faktisk kan blive af Betydning for den under Behandling værende Sag.

Kapitel X.

Retten Raadslagninger og Afgørelser.

Dette Kapitel svarer i Indhold i det hele til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel IV. Dog adskiller det sig en Del derfra i redaktionel Henseende og desuden paa følgende Punkter:

1) I § 101 er det Antal Dommere, der behøves til Paadømmelse af en Landsretssag, nedsat til 3, samtidig med at det tilsvarende Tal for Højesterets Vedkommende er nedsat til 7.

Der vil herved opnaas en væsentlig Besparelse i Retten's Arbejdskraft, uden at den angivne Indskrænkning paa den anden Side frembyder nogen Betænkelighed. Det efter gældende Ret for Højesteret krævede Antal af 9 Medlemmer er højere end det Tal, der kræves for de fleste andre Landes øverste Domstole (for Norges Højesteret er Tallet 7, for Sverigs 5 eller 7, for den tyske Rigsret 7, for den engelske Højesteret 3), medens det for Landsrettens Vedkommende kan fremhæves, at den i nærværende Udkast foreslaaede fuldstændige Appel til Højesteret fra Landsret i hvert Fald byder en tilstrækkelig Garanti.

2) De i det tidligere Forslags § 264 indeholdte Regler ere i det væsentlige henflyttede til foregaaende Kapitel (§ 92).

3) Da man maa finde det rettest, at der ikke i Loven søges formuleret en Løsning af den Strid, der i Teorien stadig føres om, hvor vidt Afstemning bør finde Sted efter Grunde eller efter Resultat (jfr. herom nærmere Motiverne til det tidligere Udkast, Side 125—127), er der givet Udtryk i § 102 en endnu mere neutral Form, end Tilfældet var med det tidligere Forslags § 280. Dette lader sig gøre, fordi man i Praxis hidtil ikke har følt noget Savn ved ikke at have udtrykkelige Lovregler desangaaende.

4) Den i nærværende Udkast gennemførte fuldstændige Appel til Højesteret gør det muligt ikke at lægge Beslag paa Domstolens Tid til det vidtløftige Skriveri, som det tidligere Forslag maatte kræve med Hensyn til Præmissernes Affattelse. Der kræves kun en saa vidt muligt kortfattet Begrundelse af Dommen med Forbigaaelse af alt, hvad Retten anser for uvæsentligt. De i det tidligere Forslags §§ 263, 4de Stykke, 266, 267, 1ste Stykke, og 268 indeholdte Regler ere derfor afløste af den korte Regel i Udkastets § 108, 1ste Stykke. I Forbindelse hermed kan bemærkes, at der efter de andetsteds gjorte Erfaringer ikke er Grund til at beholde den i det tidligere Forslags § 274 indeholdte almindelige Regel om, at de Medlemmer af Retten, som skulle deltage i Dommens Afsigelse, ikke maa paahøre de mundtlige Forhandlinger i nogen anden Sag, førend Dommen er vedtagen. Denne Regel er derfor udeladt.

5) I Slutningen af § 109 er tilføjet en Bestemmelse om Virkningen af Forsømmelse af Tilsigelse til en Doms eller Kendelses Afsigelse, og i § 111 er, paa samme Maade som i Straffeprocessudkastets § 95, optaget den aabenbart praktiske Regel, at Beslutninger af Retten eller dens Formand, der ikke behøve at begrundes, saavel som Kendelser af blot procesledende Beskaffenhed kunne omgøres, naar ny Oplysninger foreligge.

Endnu skal fremhæves, at der i § 104, 2det Stykke, er optaget en i det hele til det tidligere Forslags § 199 svarende Regel om, at Retten efter Omstændighederne selv skal have Myndighed til at skønne over, hvor vidt Skade er foraarsaget, og hvor stor Erstatning der i den Anledning skal gives, — en Regel, der tilsigter til en vis Grad at komme bort fra de hidtil i altfor stort Omfang brugte „uvillige Mænds Skøn“, der i Praxis ofte vise sig i høj Grad vilkaarlige og uberegnelige.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 100.

Udkastet har holdt sig til den hidtil brugte Terminologi, hvorefter „Dom“ betyder den Afgørelse, hvorved Sagen bringes til Ende i den paagældende Instans, medens „Kendelse“ betegner en Afgørelse, efter hvis Afsigelse Proceduren fortsættes.

Sondringen mellem „Kendelser“ og „andre Beslutninger“ har den Betydning, at de førstnævnte skulle ledsages af Grunde, de sidstnævnte ikke (§ 108).